

Cuib gol

Crina Lazăr

Când iubirea se stinge,
lutul se desprinde de viu,
tăcerea se prelinge
din cerul străveziu,
inundă inimă, oase,
suflet pustiu,
vise frumoase,
ceața coboară în minte,
orice durere dispare,
o amorteală te cuprinde
din cap până-n picioare,
câteva convulsii... și-o răcoare.
Să nu-ți fie teamă,
Îngerul meu, așa se moare!
Și ești liber de doruri,
de ceasuri rele,
vei avea doar zboruri
și-o casă-ntre stele.
Vântul te-așteaptă
prin nori să te poarte,
soarta nedreaptă
îți va fi departe.
Nu ești înrobit
de timp, de patimi, de nevoi,
înțelegi în sfârșit
că mereu suntem singuri nu doi,
nici aripi, nici umbre
nu-ți mai cresc în amurg,
nici lacrimi din ochi
nu-ți mai curg.
Copil cu cerul în vene,
când ți se va face dor
de stânca ta, de poeme
coboară ușor pe un nor
și scrie cu raze de lună
pe cerul albăstrit,
peste lumea nebună
ce nu te-a iubit.
Eu... pierdută-n visare,
mă-ncurc printre fire de dor,
secunde răstorn la-ntâmplare,
ochi tăi încă ard în decor.